

Σελίδες απάντησης:2
Σελίδες συνημμένων:45
Σύνολο σελίδων:47

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

Αθήν07/11/2013 - 08:54α,
Αριθ. Πρωτ:ΓΚΕ 1170046 ΕΞ 2013 829

Ταχ. Δ/ση : Λεωχάρους 2
Ταχ. Κωδ. : 105 62 ΑΘΗΝΑ
Πληροφορίες : Ε. Αυγερινού
Τηλέφωνο : 210.33.75.066
210.33.75.247
FAX : 210.32.35.135

ΠΡΟΣ : ☒ Τη Βουλή των Ελλήνων
Δ/ση Κοιν/κού Ελέγχου
Τμήμα Αναφορών

ΚΟΙΝ: 1.Γραφεία Υπουργών
-Δικαιοσύνης, Διαφάνειας &
Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
Μεσογείων 96,10127, Αθήνα
-Εσωτερικών
Σταδίου 27, Τ.Κ. 10183, Αθήνα

2.Βουλευτή κ. Β. Πολύδωρα
Δια της Βουλής των Ελλήνων

ΘΕΜΑ: Απάντηση στην αριθ. 851/1-10-13 αναφορά.

Σε απάντηση της υπ' αριθ. 851/1-10-13 αναφοράς που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Βύρων Πολύδωρας και όσον αφορά τα θέματα αρμοδιότητάς μας, σας γνωρίζουμε ότι το Ελληνικό Δημόσιο έχει δηλώσει νομότυπα παράσταση πολιτικής αγωγής και θα παρασταθεί ως πολιτικώς ενάγον ενώπιον του Γ' Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών.

Επιπλέον, σας διαβιβάζουμε το υπ' αριθ. 9044/9-10-13 έγγραφο της Εταιρείας Ακινήτων του Δημοσίου Α.Ε. (ΕΤΑΔ Α.Ε.) μετά των συνημμένων του.

Ακριβές Αντίγραφο
Η Προϊσταμένη της Γραμματείας

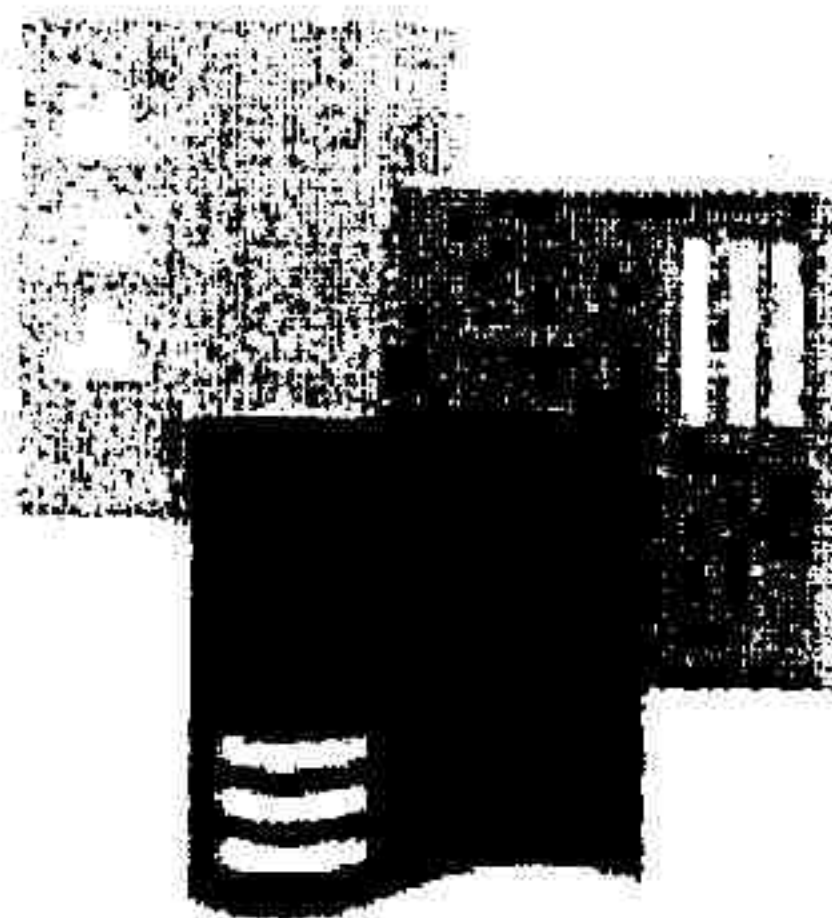
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΚΩΝ/ΝΟΣ Φ.ΡΑΜΦΟΣ
ΠΕ/Α

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ

- 1. Γραφείο κ. Υπουργού
- 2. Γραφείο κ. Γεν. Γραμμ. Υπ. Οικονομικών
- 3. Γραφείο Νομικού Συμβούλου Υπ. Οικονομικών
(Καραγ. Σερβίας 10, Αθήνα)
- 4. ΕΤΑΔ Α.Ε.
- 5. Γραφείο Κοιν/κού Ελέγχου

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ Α.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΡΕΣΙΩΝ

Πληρ.: Ε. Δημονίτσα

Τηλ.: 210-3339622

ΕΠΕΙΓΟΝ

Αθήνα, 09/10/2013

Αριθ. Πρωτ.: 3044

Προς:

Υπουργείο Οικονομικών

Αυτοτελές Γραφείο Κοιν/κού Ελέγχου

Λεωχάρους 2

Υπ' όψιν κας Μ. Φαή

Τηλ. επικ.: 2103375066

Fax: 2103235135

Θέμα: Παροχή απόψεων.

Σχετ.: 1) Το υπ' αριθ. πρωτ. 829/04.10.2013 έγγραφό σας.

Σε απάντηση του ως άνω σχετικού, σας διαβιβάζουμε σχέδιο της υπ' αριθ. 5309/2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου που απέρριψε αγωγή των Νάστου κλπ κατά του Ελληνικού Δημοσίου, υπέρ του οποίου η ΚΕΔ ΑΕ είχε ασκήσει Πρόσθετη Παρέμβαση για την υπεράσπιση των συμφερόντων του Ελληνικού Δημοσίου.

Σχετικά με την συζήτηση ενώπιον του Γ' Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, όπου δικάζονται ως κατηγορούμενοι οι κληρονόμοι Νάστου, μετ' αναβολή κατά την δικάσιμο της 20.01.2014 από εκείνη της 23^{ης}.09.2013, σας δηλώνουμε ότι δεν έχουμε περαιτέρω στοιχεία στη διάθεσή σας. Επιφυλασσόμαστε ωστόσο να προβούμε σε όλες τις αναγκαίες ενέργειες για την υπεράσπιση των συμφερόντων του Ελληνικού Δημοσίου ενώπιον του αρμόδιου Δικαστηρίου.

Για πληρέστερη ενημέρωσή σας, παρακαλούμε όπως απευθυνθείτε στο αρμόδιο τμήμα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους στο Υπουργείο Οικονομικών.

Παραμένουμε στη διάθεσή σας για κάθε περαιτέρω συνεργασία.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΔΟΥΝΗΣ

Διεύθυνση 10-5-11
Να δημοσιευτεί

11-10-11

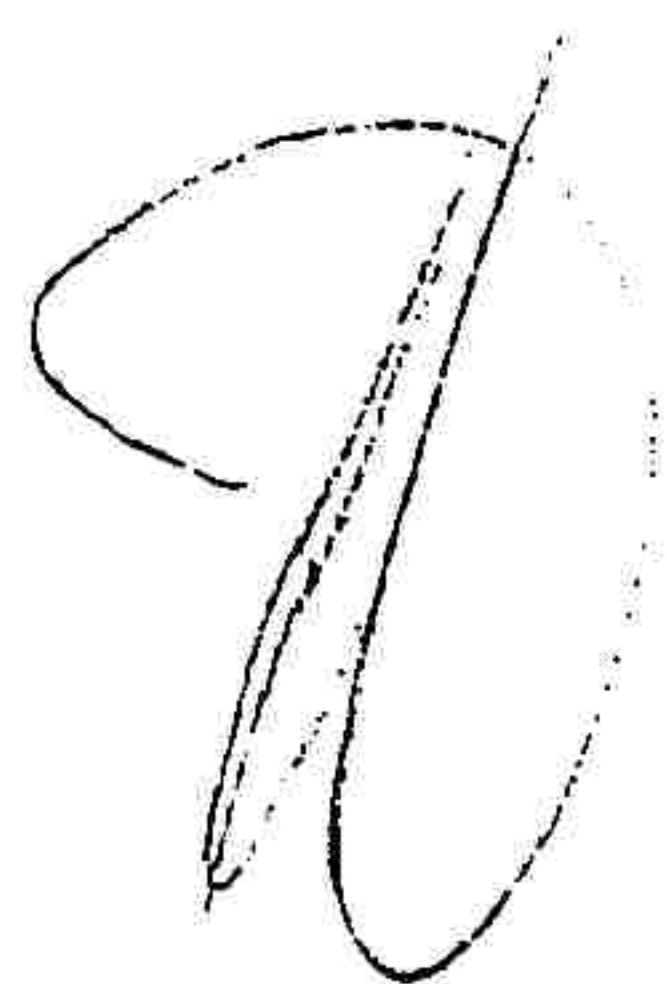
ΣΧΕΔΙΟ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

ΔΙΚΑΣΙΜΟΣ : 25-01-2011

ΠΙΝΑΚΙΟ: ΧΓ2 ΑΡΙΘΜΟΣ : 1

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΚΟΥΔΗ

ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ : ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΝΤΟΥ

5309
13-10-11

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με την από 14-04-2010 και υπ' αριθμ. κατ.
75578/1225/2010 κλήση τους οι καλούντες - ενάγοντες, εκ
των οποίων η όγδοη και ο ένατος με την ως άνω κλήση συ-
νεχίζουν τη δίκη ως μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι της
Μαρίας θυγ. Κωνσταντίνου Νάστου χήρα Ιωσήφ Μάλοβιτς
μετά τη βίαιη διακοπή αυτής λόγω θανάτου της τελευταίας
στις 11-06-2009, νομότυπα επαναφέρουν προς συζήτηση
:Α) τις από 1) 5-05-1987, 2) 12-11-1987, 3) 10-10-1987 ,

και 4) 3-05-1993 (με αριθμ. εκθέσεως καταθέσεως αντίστοιχα 3690/1987, 9027/1987, 7686/1987 και 4906/1993) αγωγές τους κατά του Ελληνικού Δημοσίου, του Δήμου Ηλιούπολης και του Δήμου Αργυρούπολης Β): τις από 1) 17-10-1987, 2) 17-11-1987, 3) 17-10-1987 (με αριθμ. καταθέσεως αντίστοιχα (7944/1987, 9006/1987 και 9756/1987) πρόσθετες παρεμβάσεις του Δήμου Ηλιούπολης υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, Γ) τις από 1) 19-12-1987, 2) 18-12-1987, 3) 19-12-1987 (με αριθμ. καταθέσεως αντίστοιχα 9933/1987, 9934/1987 και 9935/1987) πρόσθετες παρεμβάσεις του Δήμου Αργυρούπολης υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, Δ) την από 30-09-1987 πρόσθετη παρέμβαση (με αριθμ. καταθέσεως 8888/1987) υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου που άσκησε ο Χρήστος Ιωαν. Μοσχανδρέας, ο οποίος απεβίωσε στις 4-11-1992 και κληρονομήθηκε εξ αδιαθέτου από τους τέταρτο έως και όγδοο των καθ'ών η κλήση, και Ε) την από 3-11-2009 (αριθμ. εκθ. κατ. 11191/2009) πρόσθετη παρέμβαση της ΚΕΔ υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου και του Δήμου Ηλιούπολης, μετά την διεξαγωγή της πραγματογνωμοσύνης που διέταξε η υπ' αριθμ. 2797/2007 προδι-

καστική απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου. Η ως άνω πρόσθετη παρέμβαση πρέπει να ενωθεί και να συνεκδικασθεί με τις παραπάνω αγωγές και πρόσθετες παρεμβάσεις εφόσον εκκρεμούν εγώπιον του ίδιου Δικαστηρίου, υπάγονται στην ίδια διαδικασία και κατά την κρίση του Δικαστηρίου διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται μείωση των εξόδων (άρθρα 246 και 31 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η παραπάνω κληση, κατά το μέρος που επαναφέρεται προς συζήτηση η από 24-02-2006 πρόσθετη παρέμβαση του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ) υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου και κατά των εναγόντων της από 3-05-1993 τέταρτης ως άνω αγωγής, τυγχάνει απαράδεκτη, δεδομένου ότι το παρόν Δικαστήριο με την έκδοση της ως άνω υπ' αριθμ. 2797/2007 προδικαστικής απόφασης του απέρριψε την παρέμβαση αυτή ως απαράδεκτη με οριστική του διάταξη περιληφθείσα στο διατακτικό. Να σημειωθεί ότι ουδεμία άλλη οριστική διάταξη περιλαμβάνει η ανωτέρω απόφαση και επομένως ο ισχυρισμός των καλούντων-εναγόντων ότι με αυτήν έγινε δεκτός ο ισχυρισμός τους πε-

ρί παράγωγης κτήσης της κυριότητας τους στα επίδικα, δεν είναι βάσιμος.

•

I. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 του β.δ. της 17-11/1-12-1836 "περί ιδιωτικών δασών", σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 2 και 3 του ίδιου διατάγματος, αναγνωρίστηκε η κυριότητα του Δημοσίου επί των εκτάσεων που αποτελούσαν δάση, εκτός από εκείνες, οι οποίες, πριν από την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα, ανήκαν σε ιδιώτες και των οποίων οι τίτλοι ιδιοκτησίας θα αναγνωρίζονταν από το Υπουργείο Οικονομικών, στο οποίο έπρεπε να υποβληθούν μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία ενός έτους από τη δημοσίευσή του ανωτέρω διατάγματος, που έχει ισχύ νόμου. Έτσι με τις προαναφερόμενες διατάξεις θεσπίστηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου μαχητό τεκμήριο κυριότητας επί των δασών που υπήρχαν στα όρια του Ελληνικού Κράτους, κατά το χρόνο ισχύος του ανωτέρω διατάγματος, εφόσον δεν αναγνωρίστηκε η κυριότητα ιδιώτη κατά τη διαδικασία του ίδιου διατάγματος. Κατά δε το οθωμανικό δίκαιο οι ιδιώτες μπορούσαν να αποκτήσουν σε δάση, που ανήκαν κατά κανόνα κατά κυριότητα στο Οθωμανικό Δημόσιο, δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως (οιονεί επικαρπίας) με «ταπί», δηλαδή επίσημο τίτλο παραχωρήσεως, που εξέδιδε υπάλληλος του Οθωμανικού Δημοσίου, (βλ. Κων. Παπα-

δόπουλο, «Αγωγές Εμπραγμάτου Δικαίου», Αθήνα 1989, τ. Α', σελ. 529 και Γ. Καριψιάδη ο.π., σελ. 94). Προϋπόθεση όμως του τεκμηρίου τούτου είναι η ύπαρξη δάσους κατά το χρόνο ισχύος του διατάγματος. Δάσος, κατά την έννοια των προαναφερόμενων διατάξεων, θεωρείται κάθε έκταση εδάφους, η οποία καλύπτεται ολικά ή μερικά από άγρια ξυλώδη φυτά οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, τα οποία προορίζονται για την παραγωγή ξυλείας ή άλλων προϊόντων, σύμφωνα με τον ορισμό του δάσους που περιέχεται στη διάταξη του άρθρου 1 του ν. ΑΧΝ'/1888 "περί διακρίσεως και οριοθεσίας των δασών", η οποία περιλήφθηκε ως άρθρο 57 στο ν. 3077/1924 "περί δασικού κώδικος" και βασικά δε διαφέρει από τις διατάξεις του άρθρου 3 παρ. 1 και 2 του ν. 998/1979. Ειδικότερα, κατά την έννοια των διατάξεων του ν. 998/1979 "ως δάσος νοείται πάσα έκταση της επιφανείας του εδάφους, η οποία καλύπτεται εν όλω ή σποραδικώς υπό αγρίων ξυλωδών φυτών οιασδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, αποτελούντων ως εκ της μεταξύ των αποστάσεως και αλληλεπιδράσεως οργανικήν ενότητα και η οποία δύναται να προσφέρη προϊόντα εκ των άνω φυτών εξαγόμενα, ή να συμβάλη εις την διατήρησιν της φυσικής και βιολογικής ισορροπίας, ή να εξυπηρετήσει την διαβίωσιν του αν-

θρώπου εντός του φυσικού περιβάλλοντος" (άρθρο 3 παρ. 1) και "ως δασική έκτασις νοείται πάσα έκτασις της επιφανείας του εδάφους, καλυπτομένη υπό αραιάς ή πενιχράς, υψηλής ή θαμνώδους ξυλώδους βλαστήσεως, αιασδήποτε διαπλάσεως και δυνάμενη να εξυπηρετήσει μίαν ή περισσοτέρας των εν τη προηγουμένη παραγράφω λειτουργιών" (άρθρο 3 παρ. 2). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το δάσος είναι οργανικό σύνολο άγριων φυτών με ξυλώδη κορμό, πάνω στην επιφάνεια του εδάφους, τα οποία, μαζί με την εκεί συνυπάρχουσα πανίδα και χλωρίδα, αποτελούν, δια της αμοιβαίας αλληλεξαρτήσεως και αλληλεπιδράσεώς τους ιδιαίτερη βιοκοινότητα (δασοβιοκοινότητα) και ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον (δασογενές). Δασική έκταση υπάρχει και όταν η άγρια ξυλώδης βλάστηση, υψηλή ή θαμνώδης, είναι αραιά. Κρίσιμη επμένως, για την έννοια του δάσους και της δασικής έκτασης είναι η οργανική ενότητα της δασικής (δενδρώδους ή θαμνώδους) βλάστησης, η οποία με τη συνύπαρξη της όλης δασογενούς χλωρίδας και πανίδας προσδίδει μόνη σ' αυτό την ιδιαίτερη ταυτότητα ως δασικού οικοσυστήματος (ΑΕΔ 27/1999). Επίσης από τις ίδιες διατάξεις προκύπτει ότι στην έννοια του δάσους ή της δασικής έκτασης περιλαμβάνονται και οι εντός αυτών, οποιασδήποτε φύσεως, ασκεπείς εκτάσεις, χορτολιβαδικές ή μη, βραχώδεις εξάρσεις

και γενικά ακάλυπτοι χώροι καθώς και οι πάνω από τα δάση ή τις δασικές εκτάσεις ασκεπείς κορυφές ή αλπικές ζώνες βουνών και οι άβατες κλιτύες αυτών. Και δεν ασκεί επιρροή στο πραγματικό γεγονός της δασικής μορφής του ακινήτου το ότι ορισμένα τμήματα αυτού, κατά καιρούς, εμφανίζονται χωρίς δασική βλάστηση. Ακολούθως, οι διατάξεις των άρθρ. 1 και 2 του ιδίου διατάγματος αναφέρουν ως ιδιωτικά δάση: α) εκείνα για τα οποία «δι' εγγράφων εκδιδομένων κατά τους νομίμους τύπους από τας αρμοδίας Τουρκικάς Αρχάς αποδειχθούν ότι υπήρχαν και προ της αρχής του υπέρ ανεξαρτησίας αγώνος ιδιοκτησίες πλήρεις ιδιωτών», β) εκείνα τα οποία κείνται «εις ιδιωτικά χωρίς – τζεκλίκια, εντός των ακριβώς υποδειχθέντων ορίων... και σχηματίζουν αναγκαίον και φυσικόν συστατικόν μέρος αυτών» και γ) εκείνα «περί της ιδιοκτησίας των οποίων εγείρουν αξιώσεις Δήμοι ή Μοναστήρια στηριζομένας εις νομικά έγγραφα...». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι τα δάση: α) είναι ιδιωτικά αν, μετά την τήρηση της διαδικασίας του άρθ. 3 του άνω διατάγματος, αναγνωρίστηκαν ως τέτοια από το Υπουργείο Οικονομικών ή, σε αρνητική περίπτωση, από τα δικαστήρια, β) είναι δημόσια (αδιαφιλονίκητα εθνικά) αν δεν υποβλήθηκαν αρμοδίως και εμπροθέσμως οι απαιτούμενοι τίτλοι προς

αναγνώρισή τους ως ιδιωτικών, ανεξάρτητα αν υπήρχαν ή όχι οι εν λόγω τίτλοι, και γ) προσωρινώς διακατεχόμενα από ιδιώτες, δήμους – κοινότητες ή μοναστήρια, αν υποβλήθηκαν από αυτούς αρμοδίως και εμπροθέσμως οι εν λόγω τίτλοι, αλλά είτε δεν κρίθηκαν από το ως άνω Υπουργείο ακόμη, είτε κρίθηκαν μη νόμιμοι, άκυροι κ.λ.π. και συνεπεία τούτου εκκρεμεί η διαφορά στα δικαστήρια, ή δεν έγινε προσφυγή στα αρμόδια δικαστήρια ούτε από το Δημόσιο, ούτε από τους ενδιαφερομένους (ΑΠ 575/1967, 426/1987). Περαιτέρω, είναι αληθές ότι παρόμοια διαδικασία οριζόταν και ενώπιον της «Επιτροπής των κατά την Εύβοιαν και Αττικήν κτημάτων», που προβλεπόταν από την Συνθήκη της 27 Ιουνίου/9 Ιουλίου 1832 και συστήθηκε το ίδιο έτος (1832) πλην όμως η τήρηση της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής αυτής δεν αναπλήρωνε την έλλειψη τηρήσεως της διαδικασίας με τις συνέπειές της, που, κατά τα προεκτιθέμενα, προέβλεπε το άρθρο 3 του ως άνω Β.Δ. περί ιδιωτικών Δασών, διότι πρώτον μεν το διάταγμα αυτό ως μεταγενέστερο της συστάσεως της Επιτροπής, ενώ είχε υπόψη του την ενώπιον εκείνης τηρούμενη διαδικασία, δεν αρκέστηκε σ' αυτήν, αλλά απήτησε και πάλι την κατάθεση των τίτλων από τους ιδιώτες που πρόβαλλαν δικαιώματα επί των προαναφερομένων γαιών, στο προβλεπόμενο από αυτό αρμόδιο όργανο και δεύτερον στην Επι-

τροπή, όπως προκύπτει και από δική της ανακοίνωση, υποβάλλονταν, ως τίτλοι της αρμόδιας Οθωμανικής Κρατικής Υπηρεσίας, ταπία ή χοτζέτια, ενώ στην προβλεπόμενη από το ως άνω Β.Δ. Γραμματεία, για την αναγνώριση κυριότητας ιδιώτη επί δάσους υποβάλλονταν, κατά τα περί δασών κρατούντα στο Οθωμανικό Δίκαιο, ως τέτοιοι τίτλοι μόνο ειδικά ταπία, στα οποία αναφερόταν ότι η παραχωρούμενη γαία ήταν δάσος (ΑΠ 538/1977, 1053/1982).

II. Επίσης, κατά το άρθρο 1 του ΒΔ διατάγματος της 3/12-12-1833, όλα τα λειβάδια (ή βοσκοτόπια) για την υπέρ ιδιώτη επικαρπία των οποίων δεν υπάρχει έγγραφο ειδικού σχετικού περιεχομένου, που να έχει εκδοθεί από την αρμόδια Οθωμανική Κρατική Υπηρεσία, ήτοι ειδικό ταπίο, θεωρούνται δημόσια και η νομή τους παραμένει στο Δημόσιο.

III. Εξάλλου, από τις ρυθμίσεις που περιέχονται στο πρωτόκολλο του Λονδίνου της 21-1/3-2- 1830 «περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος» και στα ερμηνευτικά αυτού πρωτόκολλα της 4/16-6-1830 και της 19-6/1-7-1830, σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27- 6/9-7-1832 Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως «περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος» και του άρθρου 16 του ν. της 21-6/10-

7-1837 «περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων», προκύπτει ότι στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου περιήλθαν εκείνα τα ακίνητα που βρίσκονταν εντός της ζώνης που μέχρι την 3-2-1830 είχε καταλάβει με τις στρατιωτικές του δυνάμεις και ανήκαν είτε στο Οθωμανικό Δημόσιο είτε σε Οθωμανούς ιδιώτες, καθώς και όσα εγκαταλείφθηκαν από τους Οθωμανούς ιδιοκτήτες τους και κατέστησαν αδέσποτα. Η κτήση των ακινήτων αυτών έγινε δια δημεύσεως «πολεμικώ δικαιώματι», (βλ. Γ. Καριψιάδη «Η Ελλάδα ως διάδοχο κράτος», εκδ. Α. Σάκκουλα, Αθήνα – Κομοτηνή 2000, σελ. 137 – 145 και 178 επ. και τις εκεί παρατιθέμενες αποφάσεις, ιδιαίτερα δε τις ΑΠ 230/1850, ΑΠ 57/1871, ΑΠ 80/1877, ΕΑ 13502/1855). Όσον αφορά τα Οθωμανικά κτήματα τα ευρισκόμενα κατά τον χρόνο διακηρύξεως της ανεξαρτησίας του νέου ελληνικού κράτους (3-2-1830) εντός εδαφών τελούντων υπό τουρκική στρατιωτική κατοχή, αλλά εν συνεχεία παραχωρηθέντων βάσει της Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως στην ελληνική κυριαρχία, όπως ειδικότερα η Αττική, η Εύβοια και τμήματα της Βοιωτίας και της Φθιώτιδας, όσα μεν εξ αυτών ανήκαν στο Οθωμανικό Δημόσιο περιήλθαν βάσει της ίδιας συνθήκης στο Ελληνικό Δημόσιο, ενώ όσα ανήκαν σε Οθωμανούς ιδιώτες παρέμειναν στην ιδιοκτησία τους με δικαίωμα πωλήσεώς τους εντός προθεσμίας ενός έτους

(βλ. τον ίδιο ο.π. σελ. 161 επ. και 178 επ. και τις εκεί αναφερόμενες ΑΠ 15/1843, 24/1849, 230/1850, 80/1877). Ειδικότερα στην Αττική, η οποία παραχωρήθηκε στο ελληνικό κράτος στις 31-3-1833 βάσει της Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως, κατά την διάρκεια της τρίτης τουρκικής κατοχής (1827-1833) και ειδικότερα το έτος 1829, ο Σουλτάνος, ως έχων κατά το οθωμανικό δίκαιο την κυριαρχία εφ' όλης της γης που ανήκε στο Οθωμανικό κράτος, αναγνώρισε στους υπηκόους του Έλληνες και Τούρκους που κατείχαν νόμιμα κατά το οθωμανικό δίκαιο ακίνητα, ιδιοκτησιακά δικαιώματα σε αυτά, τα οποία αργότερα με την περιέλευση της περιοχής στο Ελληνικό κράτος αναγνωρίστηκαν και από αυτό δυνάμει της Συνθήκης της Κων/πόλεως και του πρωτοκόλλου της 3-2-1830 (βλ. ΕΑ 1162/2002 ο.π. και Ευθ. Κουρουσόπουλο, Δασική ιδιοκτησία και διαχείρισις, σελ. 183-185 και 198) (βλ. ΑΠ 102/2010, ΑΠ 1271/2007, ΑΠ 874/2006, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 351/2003 ΕλλΔνη 45.409, ΕφΑΘ 2516/2008 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

IV. Τέλος, στα δημόσια κτήματα, μεταξύ των οποίων και τα εθνικά δάση, ήταν επιτρεπτή η κτήση κυριότητας από ιδιώτη με έκτακτη χρησικτησία, σύμφωνα με τις διατάξεις των ν. 8 παρ. 1 κωδ. 7.39.

ν. 9 παρ 1 Πανδ. (50.14), ν. 2 παρ. 20 Πανδ. (41.4), ν. 6 Πρ. Πανδ. (44.3), ν. 76 παρ. 1 Πανδ. (18.1), ν. 7 παρ. 3 Πανδ. (23.3) που έχουν εφαρμογή, κατά το άρθρο 51 Εισ. Ν.ΑΚ. για το χρόνο πριν από την έναρξη ισχύος του ΑΚ, δηλαδή μετά από άσκηση νομής πάνω στο δημόσιο κτήμα με καλή πίστη για χρονικό διάστημα μιας συνεχούς τριακονταετίας, με τη δυνατότητα αυτού που χρησιδέσποζε να συνυπολογίσει στο χρόνο της δικής του νομής και το χρόνο νομής του δικαιοπαρόχου του, εφόσον είχε γίνει με νόμιμο τρόπο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού, ενώ, κατά το ίδιο δίκαιο, τα δημόσια κτήματα είχαν εξαιρεθεί από την τακτική χρησικτησία [βλ. και τις διατάξεις των ν. 18, 24 παρ. 1 Π (41.3) παρ. 9 Εισ. (2.9), ν. 2 Κωδ. (7.30) Βασ. (50.10)]. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών με εκείνες των άρθρων 18 και 21 του ν. της 21-6/3-7-1837 "περί διακρίσεως κτημάτων" (άρθρο 51 Εισ. ΝΑΚ), συνάγεται ότι η έκτακτη χρησικτησία χωρεί, με τις προϋποθέσεις που εκτέθηκαν, και επί των εθνικών δασών, εφόσον όμως η τριακονταετής νομή επ' αυτών, κατά τις διατάξεις των ν. 8 παρ. 1 Κωδ. (7.39), Βασ. 9 παρ. 1 (50.14), είχε συμπληρωθεί μέχρι και της 11ης Σεπτεμβρίου 1915, όπως αυτό προκύπτει από τις διατάξεις αφενός του ν. ΔΞΗ'/1912 και των διαταγμάτων "περί δικαιοστασίου" που εκδόθηκαν με βάση αυτόν από 19-9-1915 μέχρι και της 16-

5-1926 και αφετέρου του άρθρου 21 του ν.δ. της 22-4/16-5-1926 "περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης", που επαναλήφθηκε στο άρθρο 4 του α.ν. 1539/1938 "περί προστασίας δημοσίων κτημάτων". Με βάση τις διατάξεις αυτές, οι οποίες διατηρήθηκαν σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα (άρθρο 53 Εισ. Ν.ΑΚ), έχει ανασταλεί κάθε παραγραφή ή δικαστική προθεσμία σε αστικές διαφορές και απαγορεύθηκε οποιαδήποτε παραγραφή δικαιωμάτων του Δημοσίου επί των κτημάτων αυτού, άρα και η χρησικτησία πάνω σε αυτά (Ολ ΑΠ 75/1987). Επί της κτήσεως κυριότητας δασικής έκτασης με έκτακτη χρησικτησία, η οποία συμπληρώθηκε μέχρι και τις 11-9-1915, δεν έχουν εφαρμογή και δεν ασκούν νόμιμη επιρροή οι μεταγενέστερες διατάξεις του άρθρου 117 του ν. 3077/1924 "περί δασικού κώδικος" και του άρθρου 215 του 4173/1929, όπως τροποποιήθηκαν και συμπληρώθηκαν από το άρθρο 37 του α.ν. 1539/1938 και το άρθρο 16 του α.ν. 192/1946 και επαναλήφθηκαν στο άρθρο 58 του ν.δ. 86/1969 "περί δασικού κώδικος", με τις οποίες ορίζεται ότι στα δημόσια εν γένει δάση θεωρείται νομέας το Δημόσιο, έστω και αν δεν ενήργησε επ' αυτών καμία πράξη νομής και ότι μόνη η βοσκή σε δημόσιο δάσος ουδέποτε θεωρείται ως πράξη

νομής ή οιονεί νομής και μόνη η ύπαρξη οποιουδήποτε τίτλου δε θεωρείται καθεαυτή διακατοχική πράξη.

Στην προκείμενη περίπτωση από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων ενώπιον του έισηγητή Δικαστή Αθηνών, που περιλαμβάνονται στις προσκομιζόμενες σε επικυρωμένο αντίγραφο υπ' αριθμ. 1398/1991 και υπ' αριθμ. 805/1994 εισηγητικές εκθέσεις καθώς επίσης και αυτές που περιλαμβάνονται στην υπ' αριθμ. 6/1994 εισηγητική έκθεση ενώπιον της εντεταλμένης Δικαστή Ειρηνιδική Αμαρουσίου, την υπ' αριθμ. 266/2001 έθεση πραγματογνωμοσύνης του Νικόλαου Σκιαδά αγρονόμου- τοπογράφου μηχανικού που διορίσθηκε από το παρόν δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 1173/1991 απόφαση του Εισηγητή Δικαστή, την υπ' αριθμ. 603/1998 έκθεση πραγματογνωμοσύνης του Ρέπουλη Αντωνίου τοπογράφου - μηχανικού που διορίσθηκε από το παρόν δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 7037/1993 προδικαστική απόφαση του, τις υπ' αριθμ. 284/2010 και 287/2010 (συμπληρωματική της πρώτης) εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης του Βιτέλα Ισίδωρου αγρονόμου- τοπογράφου μηχανικού που διορίσθηκε από το παρόν δικαστήριο με την προαναφερόμενη υπ' αριθμ. 2797/2007 απόφαση του, οι οποίες εκτιμώνται ελεύθερα (άρθρο 387 ΚΠολΔ), τη μη περαιωθείσα κατάθεση

του μάρτυρα απόδειξης Σωτηρίου Αδάμου, η οποία λαμβάνεται υπόψη ως δικαστικό τεκμήριο, από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, τα οποία χρησιμεύουν είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή απ' αυτά δικαστικών τεκμηρίων, μεταξύ των οποίων η από 14-10-2005 γνωμοδότηση των Μ. Δημόπουλου και Γ. Καρύδα, προσώπων με ειδικές γνώσεις λόγω εκ της ιδιότητός τους ως τοπογράφων μηχανικών, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Τα επίδικα ακίνητα, όπως αυτά περιγράφονται στις κρινόμενες αγωγές και στην υπ' αριθμ. 2797/2007 μη οριστική απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, συνολικής εκτάσεως 495 στρεμμάτων περίπου, βρίσκονται εντός των εγκεκριμένων σχεδίων πόλεως των Δήμων Ηλιούπολης, Αργυρούπολης και Αλίμου, έχουν καταγραφεί κατά το έτος 1984, μεταξύ άλλων ακινήτων, ως δημόσια κτήματα από την Κτηματική Υπηρεσία Αθηνών, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3950/1246/10-09-1984 απόφασης του Υφυπουργού Οικονομικών και εξυπηρετούν σήμερα την εκπλήρωση κοινωνικών και κοινωφελών σκοπών καθώς πολλά απ' αυτά έχουν οικοδομηθεί για τη στέγαση σχολείων και λοιπών κτιρίων ενώ άλλα διαμορφώθηκαν σε γήπεδα, παιδικές χαρές και

Γ
(άρθρο
179)

χώρους αναψυχής. Οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι τυγχάνουν κύριοι των επίδικων ακινήτων (καθένας των αναφερόμενων ειδικότερα στις τέσσερις ως άνω συνεκδικαζόμενες αγωγές τους), με παράγωγο τρόπο, κατά τα ειδικότερα στις αγωγές διαλαμβανόμενα, ως τμημάτων μεγαλύτερου ακινήτου (κτήματος) γνωστού με το όνομα «Καρράς» συνολικής έκτασης 12.713.875 στρεμμάτων, το οποίο περιήλθε στην κυριότητα του απώτερου δικαιοπαρόχου τους Κωνσταντίνου Νάστου του Ιωάννη μετά από διαδοχικές μεταβιβάσεις που έλαβαν χώρα από το έτος 1830 έως το έτος 1938. Ως προς τον επικαλούμενο παράγωγο τρόπο κτήσης της κυριότητας των εναγόντων στα επίδικα αποδείχθηκαν τα παρακάτω: κατά το έτος 1830 με τα υπ' αριθμ. 315/2-03-1830, 316/19-07-1830 και 317/7-06-1830 χοτζέτια (πωλητήρια) οι Οθωμανοί ιδιοκτήτες πώλησαν το ονομαζόμενο «τσιφλίκι Καράς», έκτασης τεσσάρων ζευγαριών σύμφωνα με αυτά, στους Νικόλαο Καπετανάκη και Γαετάνο Μοράλια. Πιο συγκεκριμένα, ο Νικόλαος Καπετανάκης με το υπ' αριθμ. 315 χοτζέτι (από δεκάτης εβδόμης του σεληνιακού μηνός Ρετζέπ του τουρκικού έτους 1246 και από δεκάτης ενάτης του μήνα Σαμπάν του ίδιου έτους αντίστοιχα), αγόρασε από τον Χασάν, υιό Μουσταφά Μευντά Μπασή ενεργούντα για τον εαυτό του και ως επιτρόπου της μητέρας του Κιαμιλέ, 1 και ½ από τα 4 ζευ-

γάρια του τσιφλικιού, δύο αγροτικές οικίες, έξι μικρές οικίες και οικόπεδα, δύο αλωνότοπους, τρία ελαιόδενδρα, πύργο, απάντων κειμένων «εν τω Καρά τσιφλίκιω», που συνορεύει με το μοναστήρι του Πετράκη έως τον δρόμο των Τραχώνων, με γαίες Μουσταφά Μπέη και με δρόμο, με Τρελοβούνι (Ντελή Νταγ) και με δημόσια οδό. Με το υπ' αριθμ. 316 χοτζέτι (από δεκάτης ενάτης του μήνα Σαμπάν του τουρκικού έτους 1246) ο ίδιος αγόρασε από τον Αβδούλ Χαλίμ υιό του Μεχμέτ Χατίπ, υπό την ιδιότητα του ως επιτρόπου της μητέρας του Χαμπιμπέ, 1 ακόμα ζευγάρι του τσιφλικιού Καράς, το $\frac{1}{4}$ μερίδιον επί δύο αγροτικών οικιών, δύο χώρων αλωνίσματος και πύργου, τα δύο και ήμισυ μελισσομάνδρας, το ήμισυ ενός φούρνου ευρισκόμενου πλησίον των οικοπέδων και πέντε ελαιόδενδρα εντός του ως άνω τσιφλικιού, συνορευόμενου γύρωθεν με το μοναστήρι του Πετράκη έως την οδό Τραχώνων, με αγρόκτημα του Μουσταφά Μπέη με Ντελή Νταγ και με δρόμο. Με το υπ' αριθμ. 317 (από δεκάτη εβδόμη του σεληνιακού μηνός Ρετζέπ του τουρκικού έτους 1246) ο Γαετάνο Μοράλια αγόρασε από τον Κάμπερ υιό του Σειχ Αχμέτ Αρναβούτ ως επιτρόπο της Φατμά, θυγατέρας του Μουσταφά Λεμπί και της ανήλικης θυγατέρας του Ζεινέπ, δύο τόπους γεωργικών οικιών, επτά καλυ-

βότοπους, ένα και μισό μερίδιο ενός πύργου και τοσούτον μέρος της αυλής του, αλωνόπεδο, τρία ελαιόδενδρα, μία μελισσομάνδρα, το μισό μερίδιο ενός φούρνου καθώς και το υπόλοιπο ένα και $\frac{1}{2}$ ζευγάρι εντός του τσιφλικιού «ομού μετά των χειμερινών και θερινών βοσκών», που συνορεύει από τον ένα μέρος με Μονή Πετράκη έως την οδό των Τραχώνων, από το άλλο μέρος με τις γαίες του Μουσταφά Μπέη, από το άλλο με Τρελοβούνι (Υμηττός- Ντελή Νταγ) και από το τέταρτο μέρος με δημόσιο δρόμο. Εν συνεχεία, ο Γαετάνο Μοράλια με το από 6-03-1831 πωλητήριο (που επικυρώθηκε από τη Δημογεροντία Αθηνών στις 27-11-1833) μεταβίβασε το τμήμα του εν λόγω τσιφλικιού που του ανήκε στον Δομένικο Οριγόνε. Στο συμβόλαιο αναφέρεται ότι ο πωλητής πωλεί τα ζευγάρια εις τον Καρα, τα αγορασμένα καθώς φανερώνει το χοτζέτιο...» χωρίς καμία μνεία σε χειμερινές και θερινές βοσκές και μάλιστα επιπλέον της έκτασης των ζευγαριών. Στη συνέχεια ο Δομένικος Οριγόνε με το από 16-09-1833 πωλητήριο (που επικυρώθηκε από τη Δημογεροντία Αθηνών στις 29-11-1833) και ο Νικόλαος Καπετανάκης με το από 7-08-1833 πωλητήριο (που επικυρώθηκε από τη Δημογεροντία Αθηνών στις 4-09-1833), μεταβίβασαν ολόκληρο το τσιφλίκι στον Ουίλιαμ Μπελ Ανδρέου. Ειδικότερα, στο από 16-09-1833 πωλητήριο αναφέρεται ότι ο πωλητής μετα-

βιβάζει «εν και ήμισυ ζευγάριον, γνωστό κατά τα όρια, δύο ζευγαρο-
σπιτότοπους, επτά καλύβες, εν και ήμισυ τεταρτημόριον του πύργου
και της αυλής αυτού, εν αλώνιον, μία μελισσόμανδραν, τρία ελαιό-
δενδρακείμενα εις το (δυσαν.) του Καρά, το οποίο ευρί-
σκεται εις την επαρχίαν της Αττικής, συνιστάμενον από τέσσερα ζευ-
γάρια το όλον», χωρίς και εδώ να γίνεται μνεία για θερινές ή χειμερι-
νές βοσκές και μάλιστα επιπλέον της έκτασης των τεσσάρων ζευγα-
ριών. Αντίστοιχα, στο από 7-08-1833 πωλητήριο αναφέρεται ότι ο
πωλητής μεταβιβάζει : «τα δυο ήμισυ τετάρτια του τσιφλικιού ονομα-
ζόμενου Καρά με όλα τα εις αυτό ανήκοντα, ως εκείνα τα ίδια τα ο-
ποία ο Καπετανάκης ηγόρασεν από τους νόμιμους πωλητάς Χασάν
υιόν του Μουσταφά Μειδάμπαση και Χαλίλη υιό του Μεχμέτ Χατίπ,
καθώς φαίνεται από τα δύο χοτζέτια 315 και 316...». Ακολούθως, ο
προαναφερόμενος Ουίλιαμ Μπελ Ανδρέου δυνάμει του υπ' αριθμ.
3781/1834 συμβολαίου του Δημοσίου Μνήμονος Ναυπλίου Χαράλα-
μπου Παπαδόπουλου μεταβίβασε το επίδικο τσιφλίκι στον Κάρολο
Όλτον Βρέσβριντζ. Στο τελευταίο αυτό συμβόλαιο αναγράφεται ότι
τα κτήματα που περιήλθαν στη κυριότητα του «εις το χωρίον το
ονομαζόμενο Καρρά (τσιφλίκι) κείμεναως διαλαμβάνονται

κατ'έκτασιν και όρια εις τα διαληφθέντα έγγραφα υπ' αριθμ. 315 και 316 δηλαδή εκ γης τεσσάρων ζευγαριών, συνορεύοντος του χωρίου τούτου αφ' ενός μέρους από του Πετράκη το Μοναστήριον, έως και την οδό Τραχώνων, από το άλλο με τα γαίας του Μουσταφά Μπέη και με την οδόν, από το άλλο με Υμίθιον (Υμηττός) και από το άλλο με την δημοσίαν οδόν», χωρίς αναφορά σε θερινές ή χειμερινές βοσκές επιπλέον της έκτασης των τεσσάρων ζευγαριών. Ο Κάρολος Όλτον Βρέσβριντζ με τη σειρά του με το υπ' αριθμ. 355/1866 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Αθηνών Κοσμά Κοκκίδη που μεταγράφηκε νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Αθηνών (τ. Α αρ.134), πώλησε το παραπάνω κτήμα στον Ιωάννη Σωτηριάδη, στα δε περιγραφόμενα όρια του κτήματος αναγράφονται τα εξής: «κατά τους πρόποδας της δυτικής πλευράς του Υμηττού κείμενον κτήμα ονομαζόμενον Καρράς συνιστάμενον το κτήμα τούτο από γαίας αγροτικούς, οικίσκους, αλώνια, περιβόλια, δένδρα και άλλα είδη», χωρίς μνεία θερινών ή χειμερινών βοσκών και μάλιστα επιπλέον της έκτασης των τεσσάρων ζευγαριών. Εν συνεχεία, μετά το θάνατο του Ιωάννη Σωτηριάδη το τσιφλίκι Καρράς περιήλθε στην κυριότητα των πέντε τέκνων του, ο εξ αυτών δε Νικόλαος Σωτηριάδης μεταβίβασε το περιελθόν σ' αυτόν μερίδιο εξ αδιαιρέτου στη μητέρα του Χαρίκλεια Σωτηριάδου, δυνάμει του

υπ' αριθ. 458/5-07-1876 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών Δημητρίου Ανδρουλάκη, που μεταγράφηκε νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Αθηνών (τόμος ΡΒ α.α 141). Στο ενδοοικογενειακό αυτό συμβόλαιο η, μάλλον διευρυμένη σε σχέση με τους προηγούμενους τίτλους, περιγραφή του κτήματος δίνεται ως εξής : «ένα χωρίον ή ζευγολατίον Καρρά κείμενον εις την μεσημβρινή πεδιάδα της πόλεως και του Δήμου Αθηνών συνορευόμενον γύρωθεν με γαίας του μοναστηρίου Πετράκη μέχρι της οδού Τραχώνων με γαίας του πρώην ιδιοκτήτου Μουσταφά Μπέη και με οδόν, με το όρος Υμηττού και με δημόσιαν οδόν μετά των οικοδομών, περιβολιού, δένδρων, δεξαμενών, φρεάτων, αμπέλων, αγρών, νομών, λειβαδίων, ασβεστοκάμινων, λατομείων, δάσους και λοιπών παραρτημάτων και προσαρτημάτων». Δηλαδή, στην έκταση του κτήματος προστέθηκαν με το συμβόλαιο αυτό νομές, λιβάδια, λατομεία, δάση κ.λ.π. Ακολούθως, η Χαρίκλεια χήρα Σωτηριάδη, καθώς και οι λοιποί κληρονόμοι αυτού, πώλησαν το ανήκον σε καθένα πιο πάνω ποσοστό 1/5 εξ αδιαιρέτου επί του κτήματος στην Ισαβέλλα συζ. Αλέξανδρου Σκουζέ δυνάμει του υπ' αριθμ. 24653/30-04-1877 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Αντωνιάδη, που μεταγράφηκε νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Α-

θηνών (τ. ΡΙΒ α.α. 94), όπου επαναλαμβάνεται η ως άνω νέα διευρυ-
μένη περιγραφή του κτήματος επί λέξει ως εξής: «κατά τους πρόπο-
δας της Δυτικής πλευράς του Υμηττού και την μεσημβρινή πλευρά
της πόλεως.....συνιστάμενον εις γαίας, οικίσκους, αλώνια, περιβό-
λους, δένδρα, δεξαμενές, φρέατα, αμπέλους, λειβάδια, ασβεστοκάμι-
να, λατομεία και δάση...». Η ως άνω Ισαβέλλα συζ. Αλέξανδρου
Σκουζέ δυνάμει του υπ' αριθμ. 7014/26-03-1914 συμβολαίου του
Συμβολαιογράφου Αθηνών Θεόδωρου Τσάκωνα που μεταγράφηκε
νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Αθηνών (τ. ΧΨΕ α.α. 43) δώρισε στα
τρία τέκνα της Ελένη, Μαρία και Γεώργιο Σκουζέ «ένα κτήμα γνωστό
υπό το όνομα Καρράς κείμενονπαρά τους πρόποδας της δυτικής
πλευράς του Υμηττού και προς την μεσημβρινή πεδιάδα της πόλεως
και του Δήμου Αθηνών συνιστάμενον από γαίας, οικίσκους, αλώνια,
περιβόλια, δένδρα, δεξαμενάς, φρέατα, υδραγωγεία, λειβάδια, ασβε-
στοκάμινα, λατομεία και δάση» αντιγράφοντας τον δικό της τίτλο. Τα
τέκνα της Ισαβέλλα συζ. Αλέξανδρου Σκουζέ, στη συνέχεια, πώλησαν
το κτήμα στον Μιλτιάδη Σκουφή, δυνάμει του υπ' αριθμ. 31742/18-07-
1914 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών Ηλία Τσοκά, που
επίσης μεταγράφηκε νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Αθηνών (τ. ΨΔ,
α.α. 84). Στο τελευταίο αυτό συμβόλαιο, εκτός από όσα αναφέρονται

στα προηγούμενα συμβόλαια σχετικά με την περιγραφή του ακινήτου, αναφέρεται και το εξής ως προς την έκταση του : « το κτήμα τούτο ολόκληρον όσης εκτάσεως και αν είναι κατά τα ανέκαθεν γνωστά όρια του». Μετά τον θάνατο του ανωτέρω οι κληρονόμοι του μεταβίβασαν στον Αλέξιο Νάστο το κτήμα Καράς δυνάμει του υπ' αριθμ. 3611/3-12-1922 συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών Βασιλείου Λαχανά που μεταγράφηκε νόμιμα στο Υποθηκοφυλακείο Αθηνών (τ. 807, α.α. 133), αφού προηγήθηκε η υπ' αριθμ. 78592/1922 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας, που επέτρεψε την εν λόγω πώληση. Στο παραπάνω συμβόλαιο αναφέρονται τα εξής ως προς την έκταση του : « το κτήμα τούτο ολόκληρον όσης εκτάσεως και αν είναι με τα γύρωθεν γνωστά όρια του όπερ κάλλιον παντός άλλου γνωρίζει ο αγοραστής». Εν τέλει, μετά το θάνατο του Αλέξιου Νάστου το επίδικο κτήμα περιήλθε στη σύζυγο του Παναγιώτα Νάστου και στον θετό του υιό Κωνσταντίνο Νάστο του Ιωάννη του οποίου οι ενάγοντες είναι κληρονόμοι. Δυνάμει δε της υπ' αριθ. 15227785/21-11-1938 άδειας του Υπουργείου Γεωργίας με το υπ' αριθμ. 4499/1938 συμβόλαιο του Συμβολαιογράφου Αθηνών Ιωάννη Καρτσούνη που μεταγράφηκε νόμιμα η Παναγιώτα χήρα

Αλεξίου Νάστου μεταβίβασε το ιδανικό της μερίδιο επί του κτήματος, ήτοι, το $\frac{1}{4}$ εξ αδιαίρετου, στο θετό της υιό Κωνσταντίνο Νάστο του Ιωάννη. Η περιγραφή του κτήματος Καρά στο παραπάνω συμβόλαιο είναι η ακόλουθη : «ενός αγροτικού κτήματος κείμενου εν τέως περιφέρεια του Δήμου Αθηναίων και νυν κοινότητα Ηλιουπόλεως κατά την δυτικήν του Υμηττού, γνωστόν υπό το όνομα Καράς, εκτάσεως περίπου δώδεκα χιλιάδων στρεμμάτων πλέον ή έλαττον και συνορεύει γύρωθεν με γαίας της διαλυμένης Μονής Πετράκη μέχρι της οδού Τραχώνων, με γαίες του πρώην ιδιοκτήτη Μουσταφά Μπέη και κτήμα Μαλστινιώτη (πρώην τεμάχιον ιδιοκτησίας Ισαβέλλας Σκουζέ) με οδόν και με το όρος Υμηττός (κορυφογραμμή ένθα το όριον της κοινότητας Κορωπείου και όριον των εν τη νυν κοινότητα Γλυφάδας κληρονόμων και διαδόχων Ν. Καραπάνου) και με δημόσιον δρόμον (παλαιάν οδόν Βουλιαγμένης) και περιλαμβάνει οικοπεδοποιημένες και μη γαίας, οικίσκους, αλώνια, δάση εντός των ανέκαθεν γνωστών ορίων αυτού». Ως προς τους παραπάνω τίτλους, επί τη βάσει των οποίων οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι τα επίδικα περιήλθαν τελικά ως τμήματα του κτήματος Καρά στην κυριότητα του Κωνσταντίνου Νάστου του Ιωάννη, λεκτέα τα ακόλουθα : Μόνο στο τελευταίο υπ' αριθμ. 4499/1938 συμβόλαιο αναφέρεται η έκταση

του τσιφλικιού Καράς σε τμ και συγκεκριμένα αναφέρεται έκταση 12.000 τμ. πλέον ή έλαττον. Στους αρχικούς τίτλους και ειδικότερα στα προαναφερόμενα χοτζέτια μνημονεύεται έκταση 4 ζευγαριών, ενώ στα μεταγενέστερα συμβόλαια είτε δεν αναφέρεται η έκταση του, είτε γίνεται παραπομπή ως προς αυτήν στα χοτζέτια. Αν ληφθεί δε υπόψη ότι ως ζευγάρι νοείται η έκταση γης, την οποία δύναται να καλλιεργήσει κάποιος απασχολούμενος καθ'όλη την διάρκεια του αρότρου και η οποία υπολογίζεται σε 80 περίπου στρέμματα, αν η μετρούμενη έκταση ήταν ομαλή και 100 στρέμματα αν ήταν ανώμαλη (βλ. ΑΠ 261/1981), προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι με τα χοτζέτια και τα μεταγενέστερα συμβόλαια μεταβιβάζονταν έκταση μη υπερβαίνουσα τα 320 -400 στρέμματα και όχι έκταση 12.000 στρεμμάτων όπως για πρώτη φορά αναγράφεται στο προαναφερόμενο συμβόλαιο. Εν όψει, δε, του ότι στο υπ' αριθμ. 3781/1834 συμβόλαιο του Δημοσίου Μνήμονος Ναυπλίου Χαράλαμπου Παπαδόπουλου, δυνάμει του οποίου μεταβιβάστηκε το κτήμα Καράς στον Κάρολο Βρέσβριντζ, στη φράση «κατ'έκτασιν» ακολουθεί κατά την περιγραφή του ακινήτου στη ροή του κειμένου η φράση «δηλαδή εκ γης τεσσάρων ζευγαριών», όπου η λέξη δηλαδή εισάγει επεξήγηση στην λέξη

έκταση, δεν καταλείπεται καμία αμφιβολία στο παρόν Δικαστήριο ότι η λέξη ζευγάρι χρησιμοποιείται και στους ανωτέρω τίτλους ως μονάδα μέτρησης καλλιεργήσιμων εκτάσεων, σύμφωνα και με την ερμηνεία αυτής σε καταχωρήσεις στο σχετικό λήμμα έγκυρων λεξικών (ΠΑΠΥΡΟΣ, ΠΑΠΥΡΟΣ ΛΑΡΟΥΣ), αλλά και την προαναφερόμενη απόφαση, καθώς και ότι το τσιφλίκι Καράς ήταν έκτασης 4 ζευγαριών. Βέβαια, με το υπ' αριθμ. 317 χοτζέτι φέρεται να περιλήφθηκαν στην μεταβιβαζόμενη έκταση του τσιφλικιού Καράς και οι χειμερινές και θερινές βοσκές, οι οποίες, κατά τους ισχυρισμούς των εναγόντων, κάλυπταν έκταση 10.000 στρεμμάτων (βλ. προτάσεις τους σελ. 196 στιχ. 15^{ος}). Ωστόσο, στους μεταγενέστερους των χοτζετίων τίτλους, με τους οποίους μεταβιβάστηκε το κτήμα Καράς, δηλαδή στα από 16-9-1833 και από 7-8-1833 πωλητήρια με τα οποία μεταβιβάστηκε το κτήμα Καράς στον Ουίλλιαμ Μπελ Ανδρέου και στα μεταγενέστερα υπ' αριθμ. 3781/1834 και 355/1866 συμβόλαια, δεν αναφέρονται τέτοιες νομές. Μάλιστα, στο τελευταίο αυτό συμβόλαιο (355/1866) το κτήμα περιγράφεται ως απαρτιζόμενο μόνο από «γαιές αγροτικές». Να σημειωθεί ότι στο από 7-8-1833 πωλητήριο συμβόλαιο, ο πωλητής Νικόλαος Καπετανάκης, που είχε αγοράσει δυόμισυ ζευγάρια από τους οθωμανούς (ενάμισυ με το 315 χοτζέτι και ένα με το 316 χοτζέ-

τι), δηλαδή 200-250 στρέμματα κατά τα ανωτέρω, αναφέρεται ότι μεταβιβάζει στον Ουίλιαμ Μπελ Ανδρέου τα δυόμισυ τέταρτα του τσιφλικιού Καράς, ενώ αν το τσιφλίκι είχε επιφάνεια 12.713,875 στρεμμάτων, όπως οι εναγόμενοι ισχυρίζονται, τότε τα πωληθέντα δυόμισυ ζευγάρια (200-250 στρέμματα) δεν θα αντιστοιχούσαν στα 2,5/4 αυτού αλλά σε πολύ μικρότερο τμήμα του. Νομές αναφέρονται για πρώτη φορά, μετά το 317 χοτζέτι, στο υπ' αριθμ. 458/5-07-1876 συμβόλαιο, με το οποίο ο Νικόλαος Σωτηριάδης μεταβίβασε το ποσοστό του εξ αδιαιρέτου στη μητέρα του Χαρίκλεια χήρα Ιωάννη Σωτηριάδη. Σε αυτό και στα μετέπειτα συμβόλαια αρχίζουν για πρώτη φορά να μνημονεύονται στην έκταση του επίδικου κτήματος εκτός από αγροτικές εκτάσεις δάση και λιβάδια. Οι ενάγοντες, προς ενίσχυση του ισχυρισμού τους ότι μεταβιβάστηκαν με τα χοτζέτια οι προαναφερόμενες νομές και ότι η έκταση τους ήταν 10.000 στρέμματα προσκομίζουν την από 22-06-1876 απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Αθηναίων με την οποία, μετά από αίτηση της Χαρίκλειας χήρας Ιωάννη Σωτηριάδη, παρασχέθηκε η άδεια να βόσκουν στο κτήμα Καράς 1000 πρόβατα και 2000 αίγες. Επίσης, επικαλούνται τον Ν. ΦΟΖ/1876 ο οποίος για να επιτραπεί η

βόσκηση απαιτούσε κατ'ελάχιστον 500 συνεχόμενα στρέμματα λιβαδίου και ισχυρίζονται ότι αφού χορηγήθηκε στο όμορο κτήμα της κοινότητας Μπραχαμίου η άδεια βοσκής 200 αιγοπροβάτων το κτήμα Καράς στο οποίο επιτράπηκε η άδεια βοσκής 3.000 αιγοπροβάτων διέθετε τουλάχιστον 7.500 συνεχόμενα στρέμματα λιβαδίου. Όπως προκύπτει, όμως, από τα προσκομιζόμενα πρακτικά της παραπάνω απόφασης, αλλά και από το περιεχόμενο του εν λόγω νόμου, το Δημοτικό Συμβούλιο προέβη στην έκδοση της σχετικής απόφασης αφού έλαβε υπόψη του τον τίτλο ιδιοκτησίας που προσκόμισε η Χαρίκλεια χήρα Ιωάννη Σωτηριάδη και οι λοιποί αιτούντες, καθώς και τα αναγραφόμενα στις αιτήσεις όρια και έκταση επί των γαιών, χωρίς να προκύπτει απ' οπουδήποτε ότι προέβη και σε διαπίστωση της αλήθειας των αναγραφόμενων στα συμβόλαια και στις αιτήσεις (πχ με αυτοψία ή άλλο τρόπο), σχετικά με τα δικαιώματα κυριότητας των αιτούντων και την έκταση των ακινήτων τους, αφού άλλωστε δεν ήταν και αρμόδια για να αποφανθεί επ' αυτού. Αξιοσημείωτο δε, είναι το γεγονός ότι ενώ στο υπ' αριθμ. 355/1866 συμβόλαιο, με το οποίο μεταβιβάστηκε το παραπάνω κτήμα στον Ιωάννη Σωτηριάδη, το οποίο κατά λογική αναγκαιότητα προσκόμισε η Χαρίκλεια χήρα Ιωάννη Σωτηριάδη ενώπιον του Δημοτικού Συμβουλίου, αφού ήταν ο

τελευταίος τίτλος ιδιοκτησίας που κατείχε μετά τον θάνατο του συζύγου της, μνημονεύεται μόνο η ύπαρξη γαιών αγροτικών, όπως ήδη εκτέθηκε, εν συνεχεία, στο υπ' αριθ. 458/5-07-1876 συμβόλαιο, με το οποίο ο υιός της μεταβίβασε σ' αυτήν το ιδανικό του μερίδιο, και το οποίο καταρτίστηκε μερικές μέρες μετά την έκδοση της παραπάνω απόφασης μνημονεύονται νομές, λιβάδια και δάσος. Από τα ανωτέρω αποδεικνύεται ότι με τα προαναφερόμενα μέχρι το υπ' αριθμ. 355/1866 συμβόλαια, δεν μεταβιβάστηκαν χειμερινές και θερινές βοσκές επιφάνειας 10.000 στρεμάτων, επιπλέον της έκτασης των 4 ζευγαριών που αναφέρονται στους τίτλους. Η προσθήκη δασών, νομών και λιβαδίων στα προσκομιζόμενα 7/7/83 από το υπ' αριθμ. 458/1876 συμβόλαιο και μετά, είναι αυθαίρετη. Σε κάθε δε περίπτωση δεν αποδείχθηκε ότι αφορούσε έκταση πλέον της πωληθείσας των 4 ζευγαριών, εφόσον δεν αναφέρεται η επιφάνεια που αυτά καταλάμβαναν. Άλλωστε, για τη νόμιμη κτήση αυτών των εκτάσεων ούτε οι απώτεροι δικαιοπάροχοι των εναγόντων ούτε οι ίδιοι οι ενάγοντες προσκόμισαν αποδεικτικούς τίτλους, δηλαδή, «ταπία», κατ' εφαρμογή των διατάξεων του ΒΔ της 17-11-1836. Επομένως, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι υπήρχαν χειμερινές και θερινές βοσκές εντός του τσιφλικίου

Καράς, αυτές ήταν εντός των μεταβιβαζόμενων εκτάσεων των 4 ζευγαριών και αποτελούνταν από χέρσες εκτάσεις, ή αγρανάπαυση των καλλιεργούμενων γαιών, δεν ξεπερνούσαν δε, οι μεταβιβαζόμενες εκτάσεις, όπως προεκτέθηκε, τα 400 στρέμματα. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου, ενισχύεται και από το γεγονός, ότι κατά το έτος 1830 που καταρτίσθηκαν τα χοτζέτια, δηλαδή, μετά τις μάχες που διεξήχθησαν λόγω της επανάστασης του 1821, την ερήμωση και τις γενικότερες καταστροφές σε οικίες και κτήματα που επήλθαν, δεν υπήρχαν στην Αττική οι κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, που να επιτρέπουν την οργανωμένη εκμετάλλευση 10.000 συνεχόμενων στρεμμάτων, με τη βόσκηση ζώων και την παραγωγή κτηνοτροφικών προϊόντων. Επίσης, από το τίμημα των πωλήσεων που καταρτίσθηκαν με τα παραπάνω χοτζέτια προκύπτει ότι η τιμή ενός ζευγαριού κυμαίνονταν περίπου στο ποσό των 2.000 γροσίων (βλ. υπ' αριθμ. 316/19-07-1830 χοτζέτι). Αν ληφθεί υπόψη ότι με το υπ' αριθμ. 315/2-03-1830 χοτζέτι πωλήθηκε 1 και ½ ζευγάρι κλπ (βλ. ανωτέρω) αντί τιμήματος 5.000 γροσίων, δεν είναι λογικό με το υπ' αριθμ. 317/7-06-1830 χοτζέτι με το οποίο επίσης μεταβιβάστηκε 1 και ½ ζευγάρι αντί τιμήματος 6.000 γροσίων, να μεταβιβάστηκαν επιπλέον και 10.000 στρέμματα χειμερινών και θερινών βοσκών. Ακόμα, όμως κι αν γινό-

ντα δεκτό ότι στα χοτζέτια, παρότι δεν αναφέρονται, περιλαμβάνονται, εκτός από καλλιεργήσιμη γη 4 ζευγαριών, επιπλέον δάση και λιβάδια έκτασης 10.000 στρεμμάτων, όπως οι ενάγοντες υποστηρίζουν, ισχύουν τα παρακάτω : οι μεν δασικές εκτάσεις ήταν δημόσια γη και για να χαρακτηριστούν ως ιδιωτικές μετά τη σύσταση του Ελληνικού Κράτους έπρεπε, σύμφωνα με το Βδ/17-29-11-1836 περί ιδιωτικών δασών και τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη υπό στοιχείο I : α) να είναι τέτοιες πριν τον αγώνα, β) να αποδεικνύεται αυτό από επικυρωμένο έγγραφο των τουρκικών αρχών (ταπί) και γ) να υποβληθούν οι τίτλοι τους στη Γραμματεία των Οικονομικών μέσα σε ένα έτος, προυποθέσεις που δεν αποδείχθηκε ότι συνέτρεξαν εν προκειμένω, οι δε λιβαδικές εκτάσεις ήταν επίσης δημόσια γη αν δεν αποδεικνύονταν η εξουσίασή τους με ταπί, κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο II. νομική σκέψη, η ύπαρξη του οποίου επίσης δεν αποδείχτηκε ότι υπήρχε εν προκειμένω. Επομένως, εφόσον δεν υπήρχε ταπί, οι εκτάσεις αυτές (οι πέραν των 4 ζευγαριών) που είχαν δασική και λιβαδική μορφή, όσης επιφάνειας και αν ήταν, ακόμα και αν θεωρηθεί ότι περιλαμβάνονταν στα χοτζέτια, αποτελούσαν δημόσια γη, που δεν μπορούσε να μεταβιβαστεί. Ίσως αυτό εξηγεί την έλλειψη μνείας θε-

ρινών και χειμερινών βοσκών στους μεταγενέστερους των χοτζετιών τίτλους μέχρι το 1876. Το γεγονός ότι τα χοτζέτια επικυρώθηκαν με τις 58, 59, 60/14-3-1836 αποφάσεις της Επιτροπής των κατά την Αττική και Εύβοια Οθωμανικών Κτημάτων, η οποία συστήθηκε σε εκτέλεση των σχετικών ορισμών των Πρωτοκόλλων του 1830 και των συνθηκών του 1832, βάσει του διατάγματος της 13/25-11-1835, προκειμένου να εξετάσει τη νομιμότητα των αγοραπωλησιών των οθωμανικών κτημάτων της Αττικής και της Εύβοιας, δεν ασκεί καμία έννομη επιρροή. Αυτό γιατί από το κείμενο των χοτζετιών προκύπτει ότι με αυτά μεταβιβάστηκαν, κατά τα προαναφερόμενα, ιδιωτικές καλλιεργήσιμες εκτάσεις τεσσάρων (4) ζευγαριών, εντός των οποίων περιλαμβάνονταν οι θερινές και χειμερινές νομές, χωρίς να γίνεται αναφορά στο κείμενό τους σε δασικές και λιβαδικές εκτάσεις, οι οποίες το πρώτον αναφέρονται στο συμβόλαιο του έτους 1877. Επομένως, ορθώς με τις προγενέστερες χρονικά αποφάσεις της Επιτροπής επικυρώθηκαν οι ανωτέρω οθωμανικοί τίτλοι, γιατί αυτοί, κατά το περιεχόμενό τους, αφορούσαν ιδιωτικές εκτάσεις, που μπορούσαν να μεταβιβαστούν. Να σημειωθεί ότι, κατά τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη υπό στοιχείο Ι., η ανωτέρω απόφαση της Επιτροπής δεν θα μπορούσε να αναπληρώσει την τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 3 του ΒΔ

17/29-11-1836 περί ιδιωτικών δασών και να αναιρέσει τις συνέπειες που προβλέπονταν σε περίπτωση μη τήρησής τους, γιατί το διάταγμα αυτό ήταν μεταγενέστερο της σύστασης της Επιτροπής και, επομένως, είχε υπόψη του την ενώπιον εκείνης τηρούμενη διαδικασία, στην οποία δεν αρκέστηκε, αλλά απαίτησε και πάλι την κατάθεση τίτλων από τους ιδιώτες που πρόβαλαν δικαιώματα επί των προαναφερόμενων γαιών (πρβλ ΑΠ 874/2006). Επομένως, κυριότητα, με βάση τα χοτζέτια, κτήθηκε μόνο στις αγροτικές εκτάσεις επιφάνειας τεσσάρων ζευγαριών, που αναφέρονται σε αυτά, και όχι στις κείμενες εκτός αυτών δασικές και λιβαδικές, οι οποίες το μεν δεν αναφέρονται το δε, και αν περιλαμβάνονται παρότι δεν αναφέρονται, δεν

μεταβιβάσθηκαν. Συμπερασματικά, από όλα τα παραπάνω προκύπτουν τα εξής: Το ακίνητο που πωλήθηκε με τους αρχικούς τίτλους (χοτζέτια) αφορούσε αγροτική έκταση επιφάνειας 320-400 στρεμμάτων, τμήμα της οποίας ήταν οι αναφερόμενες στο 317 χοτζέτι χειμερινές και θερινές βοσκές, συνιστάμενες σε χέρσες εκτάσεις ή σε αγραναπαυόμενους αγρούς. Συνεπώς, αν ληφθεί υπόψη ότι οι ενάγοντες έχουν ήδη μεταβιβάσει έκταση 3.000 στρεμμάτων (βλ. την υπ' αριθμ. 364/1925 πράξη του Συμβολαιογράφου Ηλία Δημη-

τριάδη και τα υπ' αριθμ. 545/1925, 962/1925, 1265/1925, 2033/1926 και 2996/1928 συμβόλαια του ίδιου ως άνω Συμβολαιογράφου με τα οποία ο Αλέξιος Νάστος φέρεται να μεταβίβασε προς την εταιρεία «Δρανδάκης – Πάγκαλος και Σία Ο.Ε» λόγω πώλησης έκταση 3.000 στρεμμάτων του τσιφλικιού Καραάς), ενώ παραιτούνται από τα δικαιώματά τους στην έκταση επί της πλαγιάς του Υμηττού, επιφάνειας 4.500 στρεμμάτων περίπου, αποδεικνύεται ότι αυτοί έχουν προ πολλού εξαντλήσει την ανωτέρω έκταση που μεταβιβάστηκε με τους αρχικούς τίτλους στους απώτερους δικαιοπαρόχους τους και, συνακόλουθα, τα επίδικα ακίνητα βρίσκονται εκτός αυτής. Ακόμα όμως κι αν υποτεθεί ότι οι προαναφερόμενες χειμερινές και θερινές βοσκές (με δασικό και λιβαδικό χαρακτήρα, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στους μετά το έτος 1876 τίτλους) εκτείνονταν σε επιφάνεια 10.000 στρεμμάτων, κατά τους ισχυρισμούς των εναγόντων που δεν αποδείχτηκαν, τότε ως προς αυτές, οι οποίες ήταν δημόσιες ή υποδημόσιες εκτάσεις κατά το οθωμανικό καθεστώς, επί των οποίων δεν είχε παραχωρηθεί με ταπί δικαίωμα τεσσαρούφ σε ιδιώτες, αποκτήθηκε κυριότητα του Ελληνικού Κράτους, με κυριαρχικό δικαίωμα, με βάση τα Πρωτόκολλα του Λονδίνου και την Συνθήκη της Κων/λεως, κατά τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη υπό στοιχείο ΙΙΙ., όπως βασίμως το εναγόμενο

υποστηρίζει, εφόσον δεν ακολούθησε υποβολή ταπίων στη Γραμμα-
τεία των Οικονομικών, εντός της ενιαύσιας παραγραφής που ορίστηκε
από το ΒΔ 17/29-11-1836. *Γνωμινά*,
ακόμα και αν θεωρηθεί ότι ^fπεριλαμβάνονται στο 317 χοτζέτι, αυτό
δεν αποτελεί νόμιμο τίτλο μεταβίβασης της κυριότητάς τους, ούτε με
βάση την οθωμανική ούτε με βάση την ελληνική νομοθεσία. Περαι-
τέρω, οι ενάγοντες δεν απέκτησαν την κυριότητα έκτασης πέραν των
320-400 στρεμμάτων, συνεπώς και των επιδίκων, ούτε με τακτική
χρησικτησία, γιατί και κατά το προΐσχύσαν δίκαιο τα ακίνητα του
Δημοσίου εξαιρούνταν από την τακτική χρησικτησία κατά τα αναφε-
ρόμενα στη νομική σκέψη υπό στοιχείο IV. Τα ανωτέρω αποδειχθέντα
ουδόλως αναιρούνται από τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλούνται
και προσκομίζουν οι ενάγοντες. Συγκεκριμένα, οι καταθέσεις του Κυ-
ριάκου Σκουρτενιώτη και του Παναγιώτη Αργύρη, οι οποίες φέρονται
να δόθηκαν κατά το έτος 1831 ενώπιον της Επιτροπής των κατά την
Αττική και την Εύβοια Οθωμανικών κτημάτων και αναφέρουν ως α-
νατολικό όριο του κτήματος Καρά την κορυφογραμμή του Ύμηττου
«όπως τρέχουν τα νερά του βουνού», δεν κρίνονται από το παρόν Δι-
καστήριο ως αξιόπιστες, γιατί αναιρούνται αφενός από τους αρχικούς

ΟΙ ΕΚΤΕ
ΑΥΤΗΣ

τίτλους (χοτζέτια), που αναφέρονται σε 4 ζευγάρια με τις εντός αυτών
θερινές και χειμερινές βοσκές, αλλά και από τα μεταγενέστερα συμ-
βόλαια μέχρι το έτος 1938, τα οποία, όπως προαναφέρθηκε, μνημο-
νεύουν ως ανατολικό όριο του κτήματος το όρος Υμηττός, ή τους πρό-
ποδες της δυτικής πλευράς του Υμηττού, με εξαίρεση το 4494/1938,
στο οποίο αναφέρεται για πρώτη φορά ως όριο η κορυφογραμμή και
όχι οι πρόποδες. Σε κάθε περίπτωση, εφόσον το επιπλέον κατατεθέν
από τους μάρτυρες αυτούς ως τμήμα του κτήματος είχε περιέλθει
στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου, κατά τα ανωτέρω, η κατά-
θεσή τους ως προς το τμήμα αυτό είναι αποδεικτικά αδιάφορη, η δε
αξιοπιστία των ίδιων, για τον *απώλογο*, τίθεται υπό σοβαρή αμφι-
σβήτηση, ειδικώς αφού ληφθεί υπόψη ότι οι καταθέσεις τους έλαβαν
χώρα υπό συνθήκες μεταβατικές και ανώμαλες ιστορικά. Επικαλού-
νται, περαιτέρω, οι εεnάγοντες το σχεδιάγραμμα του γάλλου μηχανι-
κού ΑΜΠΚ που αναφέρεται στο υπ' αριθμ. 36467/13-08-1918 συμβό-
λαιο του Συμβολαιογράφου Ηλία Τσοκά, δυνάμει του οποίου ο Μιλ-
τιάδης Σκουφής εκμίσθωσε ολόκληρο το κτήμα Καράς στον Αλέξιο
Νάστο. Στο σχεδιάγραμμα αυτό, στο οποίο παραπέμπει το ανωτέρω
συμβόλαιο, φέρεται να αναγράφεται ότι το κτήμα Καράς έχει έκταση
12.713 στρέμματα. Ενώ φέρεται, όμως, αυτό ως συνταχθέν κατά το

έτος 1877, εντούτοις σε κανένα από τα επόμενα μέχρι το έτος 1918 συμβολαιογραφικά έγγραφα δεν μνημονεύθηκε, ούτε επισυνάφθηκε, ούτε έγινε επίκληση της μέτρησής του στα μέχρι το 1938 συμβόλαια, για τον καθορισμό της έκτασης του κτήματος, ως προς την οποία παραπέμπουν αυτά στους αρχικούς τίτλους, πράγμα που δεν θα συνέβαινε αν στο μεταξύ το κτήμα είχε καταμετρηθεί με τέτοια ακρίβεια από αξιόπιστο επιστήμονα. Αλλωστε, το σχεδιάγραμμα αυτό δεν προσκομίζεται σήμερα και ως εκ τούτου δεν μπορεί να συναχθεί ασφαλές συμπέρασμα ως προς την ύπαρξη και την αξιοπιστία του, ενώ αξίζει να σημειωθεί ότι δεν επισυνάφθηκε ούτε στο ανωτέρω υπ' αριθμ. 36467/13-08-1918 συμβόλαιο μισθώσεως, το οποίο το αναφέρει. Όσον αφορά στις υπ' αριθμ. 78592/1922, 140006/1924, 152783/1938 και 414171/1953 αποφάσεις του Υπουργού Γεωργίας με τις οποίες επετράπη η πώληση του κτήματος Καράς, θα πρέπει να λεχθεί ότι σε καμμία απ' αυτές δεν αναφέρεται η έκτασή του. Εξάλλου, οι αποφάσεις αυτές ανακλήθηκαν με την υπ' αριθμ. 3950/1246/1984 απόφαση του Υφυπουργού Οικονομικών, η οποία εκδόθηκε μετά την υπ' αριθμ. 36/7-06-1984 γνωμοδότηση του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων με την οποία το Δημόσιο προέβη σε κατάληψη

και καταγραφή ως δημοσίων διαφόρων ακινήτων, μεταξύ των οποίων και των επίδικων, αφού προηγουμένως απεφάνθη ότι οι δικαιοπάροχοι των ανακοπτόντων απέκτησαν κυριότητα επί εκτάσεως 320 στρεμμάτων μόνο δυνάμει των προαναφερόμενων τίτλων. Περαιτέρω, σχετικά με τις διάφορες πράξεις επιβολής φόρων κληρονομίας σε βάρος των εναγόντων και των δικαιοπαρόχων τους και τις αποφάσεις αναγνώρισης αυτών ως δικαιούχων αποζημίωσης από απαλλοτρίωση εκτάσεων φερόμενων ως περιλαμβανόμενων στο κτήμα Καράς που προσκομίζουν οι ενάγοντες, για να ενισχύσουν τον ισχυρισμό τους περί δικαιώματος κυριότητας στα επίδικα, κρίνεται ότι αυτές αφορούν τα σχετικά θέματα για τα οποία εκδόθηκαν και δεν ήταν αρμόδια τα όργανα που τις εξέδωσαν να αποφανθούν για το ιδιοκτησιακό καθεστώς επί των επιδίκων. Επίσης, η υπ' αριθμ. 88/25-12-1914 έκθεση του αρχιφύλακα δασών Κ. Κόντου και η υπ' αριθμ. 1728/8-10-1951 έκθεση του Δασάρχη Αττικής Θ. Τσιτσέλη, που αναφέρουν ως ανατολικό όριο του Καράς την κορυφογραμμή του Υμηττού και ως έκταση του τα 10.000 στρέμματα (η πρώτη), αφορούν απλή γνώμη οργάνων της Διοίκησης, χωρίς δεσμευτική αποδεικτική δύναμη, ειδικώς ενόψει των ανωτέρω αποδειχθέντων. Η προσκομιζόμενη από 2-07-1919 αίτηση των 41 καλλιεργητών του κτήματος Καράς προς το

Υπουργείο Γεωργίας, με την οποία ζητούσαν να απαλλοτριωθεί το κτήμα, το οποίο προσδιόριζαν στα 14.000 στρέμματα, αντικρούεται από τους αρχικούς τίτλους των εναγόντων κατά τα προαναφερόμενα. Επιπρόσθετα, το Δικαστήριο δεν δύναται να εξάγει ασφαλές συμπέρασμα για την κατάληψη μίας τόσο μεγάλης έκτασης από το κτήμα Καράς, από μία απλή αίτηση όταν, όπως ήδη προεκτέθηκε, αυτή (έκταση) ουδόλως μνημονεύεται σε νομότυπα καταρτισθέντα συμβολαιογραφικά έγγραφα. Περαιτέρω, η κρίση του Δικαστηρίου σχετικά με το ότι τα επίδικα δεν περιλαμβάνονται στους τίτλους των εναγόντων δεν αναιρείται ούτε από τις υπ' αριθμ. 266/2001 και 603/1998 εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης του Νικόλαου Σκιαδά και του Ρέπουλη Αντωνίου αντίστοιχα. Ειδικότερα, οι πραγματογνώμονες κατέληξαν στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι τα επίδικα περιλαμβάνονται στους τίτλους των εναγόντων, διότι στηρίχθηκαν στις καταθέσεις του Κυριάκου Σκουρτενιώτη και του Παναγιώτη Αργύρη για τα όρια και την έκταση του κτήματος Καράς, για την μειωμένη αποδοκτική αξία και αξιοπιστία των οποίων έγινε αναφορά παραπάνω. Επίσης, προσδιορίζουν την έκταση του κτήματος στα 12.000 στρέμματα ο πρώτος και στα 7.000 στρέμματα ο δεύτερος, συνυπολογίζοντας τις

ποθετικά εξουσιαζόμενες απ' αυτούς, πέραν των μεταβιβασθέντων 320-400 στρεμμάτων με τους αρχικούς τίτλους και επομένως δεν είχαν ειλικρινή πεποίθηση ότι με την κτήση της νομής των επιδίκων, δεν προσέβαλαν κατ' ουσίαν το δικαίωμα κυριότητας του εναγόμενου Ελληνικού Δημοσίου σ' αυτά, κατά το χρονικό διάστημα από 11-09-1885 έως 11-9-1915. Ενόψει των ανωτέρω, και εφόσον αποδείχτηκε ως βάσιμος ο ισχυρισμός του Ελληνικού Δημοσίου περί ιδίας κυριότητος, ενώ δεν αποδείχτηκε παράγωγή ούτε πρωτότυπη κτήση της κυριότητας των εναγόντων στα επίδικα, θα πρέπει οι από 5-05-1987, 12-11-1987, 10-10-1987, 3-05-1993 (με αριθμ. εκθέσεως καταθέσεως αντίστοιχα 3690/1987, 9027/1987, 7686/1987 και 4906/1993) αγωγές να απορριφθούν ως κατ' ουσίαν αβάσιμες, ενώ ως προς τις συνεκδικαζόμενες πρόσθετες παρεμβάσεις δεν πρέπει να περιληφθεί σχετική διάταξη στο διατακτικό της απόφασης, γιατί αυτές δεν είναι επιτευκτικές αλλά διμαορφωτικές διαδικαστικές πράξεις, που διευρύνουν τα υποκειμενικά όρια της εκκρεμούς διαδικασίας, δικονομικό αποτέλεσμα που επέρχεται αμέσως με την άσκηση τους. ενώ δεν περιέχουν αίτημα το οποίο να πρέπει να δεχτεί ή να απορρίψει, ούτε καν σιγή, το Δικαστήριο (βλ. ΕΑ 6524/1996 ΕλλΔνη 38.929, ΕΑ 729/1991 ΕλλΔνη 34.1564, Κ. Μπέης ΠολΔικ αρ. 88 σελ. 461-462). Τέλος, τα

δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολο τους μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ) ήταν ιδιαίτερα δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 14-04-2010 (αριθμ. εκθ. κατ. 75578/1225/2010) κλήση κατά το μέρος που επαναφέρεται με αυτή προς συζήτηση η από 24-02-2006 πρόσθετη παρέμβαση που άσκησε το ΙΚΑ κατά των εναγόντων της από 3-05-1993 (αριθμ. εκθ. κατ. 4906/1993) αγωγής.

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ, κατά τα λοιπά, κατ' αντιμωλίαν, τις από 5-05-1987, 12-11-1987, 10-10-1987 , 3-05-1993 (με αριθμ. εκθέσεως καταθέσεως αντίστοιχα 3690/1987, 9027/1987, 7686/1987 και 4906/1993) αγωγές και τις από 17-10-1987, 17-11-1987, 17-10-1987 (με αριθμ. καταθέσεως αντίστοιχα (7944/1987, 9006/1987 και 9756/1987), από 19-12-1987, 18-12-1987, 19-12-1987 (με αριθμ. καταθέσεως αντίστοιχα 9933/1987, 9934/1987 και 9935/1987), από 30-

09-1987 (με αριθ. καταθέσεως 8888/1987) και από 3-11-2009 (με αριθ. καταθ. 11191/2009) πρόσθετες παρεμβάσεις.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ τις από 5-05-1987, 12-11-1987, 10-10-1987, 3-05-1993 (με αριθμ. εκθέσεως καταθέσεως αντίστοιχα 3690/1987, 9027/1987, 7686/1987 και 4906/1993) αγωγές.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολο της τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε κλπ.

Η Εισηγήτρια